

M ALBERTO
MORAVIA

Iubitul
nefericit

Traducere din limba italiană
de Liviu Ornea

POLIROM
2020

Cuprins

Confuzia	5
Singurătatea	24
Căzătura	55
Iubitul nefericit	75
Aventura	112
Întoarcerea din vilegiatură	169
Malinverno	196

Pînă la urmă se despărți. Femeia sări repede în barcă, cu capul plecat, apucă vîslele și încercă să împingă barca în larg cu mișcări spasmodice. Sandro prinse ideea și sări la rîndul lui în barcă, îi smulse vîslele și o împinse la pupa.

— Ne-ntoarcem, spuse ea pe un ton sec, gîfînd; ți-am spus de atîtea ori că nu permit așa ceva... dacă pînă acum mai eram tentată să rămîn la noapte... acum chiar m-am hotărît... nici nu puteai găsi o metodă mai bună să mă faci să plec.

— Minciuni... te hotărîseși deja să pleci... de cînd ai venit, n-ai făcut altceva decît să vorbești despre plecare.

— Vorbeam... dar poate c-aș fi rămas. Acum s-a dus.

— Totuși, la un moment dat, m-ai sărutat și tu, spuse el înciudat.

— Nu-i adevărat... îmi țineai capul și nu mă puteam desprinde.

Urmă o lungă tăcere. Femeia privea în zare cu o înfățișare severă și ofensată, în timp ce Sandro vîslea. Ținea barca aproape de coasta insulei. Pe pietrele roșii, sub suprafața apei, se vedea, șiroind la fiecare unduire a mării, barba algelor cafenii și verzi care ieșeau de sub o dîră albă de sare uscată. La fiecare unduire, marea scotea pe pietre un clipocit plăcut și sonor, ca de sărut. Deasupra, soarele scînteia puternic în fiecare val.

— Foarte bine, o să pleci, spuse brusc Sandro, cu un efort vizibil, dar nu e nevoie să stai așa îmbufnată o oră sau două cîte mai avem de petrecut împreună. Pe vremuri îți

plăcea să faci baie în larg. Hai să uităm ce s-a-ntîmplat; tu faci o baie, apoi eu te duc la mal.

Ea îl privi, parcă-i venea cheful.

— Fie... dar numai dacă nu mai încerci.

— Păi, nu ți-am propus chiar eu?

Sandro opri barca și femeia se ridică în picioare, la pupa. Își puse casca de cauciuc pe cap, strîngînd sub ea zuluflii care scăpaseră. Apoi își legă casca sub bărbie și privi marea. Capul acoperit de cască avea o înfățișare războinică, scotea în evidență buzele mari, proeminente și mărimea iritată și oblică a ochilor. Se sui pe pupă, ridică brațele și le împreună deasupra capului.

— Să nu te miști!

Îndoi o idee picioarele, cît să le încerce puterea, și sări. Căzu impecabil, cu capul înainte și corpul urmîndu-l, și ultimul lucru văzut de Sandro fură coapsele cu pielea cafe-nie, brăzdată un pic de vergeturi de femeie matură care, strîmte și apropiate, pătrundeau în apă prin albeața spumei. Prin apa transparentă, o văzu cum se răsucește în jurul ei și se îndepărtează înot, ca o umbră verde și înspumată. Apoi, capul i se ivi din mare departe, împins în sus ca de un arc. Era o bună săritoare și înotătoare, știa să rămînă mult timp sub apă.

Sandro o văzu cum își scutură capul și înoată viguros, dar fără grabă, în direcția bărcii. De cum ajunse sub ea, se agăță cu amîndouă mîinile de marginea ei și spuse, gîfînd ușor:

— E rece.

— Mai sari o dată?

— Nu.

— Atunci sar eu.

Puse vîslele cruciș în barcă, urcă pe pupă și, fără multe pregătiri, pentru că de-acum nu mai spera să fie admirat, se azvîrli cu capul înainte. Căzu prost, pe-o parte, simți chiar o durere în coaste. Ieși în grabă la suprafață și își suflă nasul, privind în jur și căutînd-o din ochi.

— Iar ai luat burtă, spuse ea calmă.

— Știu, și puțin îmi pasă, răspunse Sandro.

— Ei, dacă nu ești atent, insistă ea, n-o să înveți niciodată.

Lui Sandro i-ar fi plăcut să înoate în larg și s-o lase-n plata Domnului. Poate că ea ar fi sărit în barcă și l-ar fi urmărit. În schimb, spre uimirea lui, porni să înoate către ea. Când ajunse lîngă ea, se agăță și el de barcă. Străduindu-se să-și țină echilibrul, își agita picioarele care, pentru o clipă, le întîlniră pe ale femeii cu care se încrucișară fratern.

— Acum, îi spuse uitîndu-se la ea, aș putea să te prind de umeri și să te țin sub apă pînă te-ai îneca... nu ți-ar veni nimeni în ajutor.

Ea îl privi și răspunse:

— Lasă gluma... nu pot să sufăr glumele cînd înot.

— Glumă, crezi tu.

Femeia tăcu și Sandro, împingîndu-se în marginea bărcii, se săltă înăuntru și se așeză la vîsle.

— Ascultă, zise ea, eu o să înot încet spre strand, tu vino după mine cu barca.

— În regulă, răspunse Sandro.

Ea se desprinsese de barcă și începu să înoate spre promontoriu. În golful acela liniștit și singuratic, acoperit de umbrele severe ale stîncilor, o scînteiere părea să-i însoțească gesturile lente și energice, ca ale unui banc de pești care se agită sub suprafața apei. Înota bine, ritmic, fără să rateze nici o mișcare a brațelor. Sandro apucă vîslele și începu să tragă rar. Soarele ardea puternic și în sufletul lui se insinuase o vagă senzație de plictiseală. I se părea că femeia asta nu-l mai interesează chiar deloc. Avea să facă exact ce promisese, s-o ducă la masă într-un restaurant bun, să facă tot ce era de făcut, apoi, la sfîrșit, s-o conducă la funicular. Și-n timp ce prin minte-i treceau gîndurile astea, vîslea încet și fără chef. Soarele îl uscaseră deja, se aplecă, luă din geanta femeii tabachera și-și aprinse o țigară. Ea era cam departe, părea mică și insignifiantă pe sub stîncile înalte; și totuși, era ca și cum tot acel loc cu castelele lui din piatră și talezurile singuratice n-ar fi fost decît un decor pentru partida ei de înot. Apoi Sandro o văzu că se oprește și agită o mîină, ca pentru a-l chema. Începu să vîslească mai repede și, din cîteva mișcări, se apropie.

— Gata, spuse ea gîfîind și agățîndu-se de barcă, nu mai rezist ca pe vremuri. Se vede că-mbătrînesc. Ajută-mă...

Sandro lăsă vîslele și o prinse de subsuori. Ea urcă greu în barcă și-și scoase casca, scuturîndu-și părul. Sub pielea slabă, mușchii tremurau încă încordați, apa nu se întindea pe piele, ci o perla cu picuri mari, răzleți.

— Dar știi că e minunat aici? spuse ea după o clipă, uitându-se la golful pustiu și strălucitor dintre pereții roșii, înalți.

— De ce nu rămii? întrebă Sandro și imediat se minună că putuse spune așa ceva, ai putea să rămii peste noapte, mâine ai face baie și ai pleca pe după-masă.

Se temea de un răspuns negativ, își spuse: dacă-mi răspunde urît, iau o vîslă și-i dau cu ea în cap. În schimb, spre marea lui mirare, ea rosti deodată, făcîndu-i semn cu mîna:

— Vino-aici.

Sandro ascultă și se așeză lîngă ea. Ea se întoarse hotărîtă, îi luă fața între mîini și-l sărută pe gură. Pentru o clipă, Sandro văzu pe deasupra capetelor lor stîncă cea mai înaltă de pe munte, apoi închise ochii. Pentru prima oară, după atîta timp, simți din nou gustul acelei guri, atît de asemănătoare ei, licoare veche și îmbătătoare, și dulceața ei îl făcu mai să leșine. Așteptase atît de mult acest moment și, în fine, momentul venise.

După ce se despărțiră, el întrebă furios:

— De ce-ai făcut-o?

— Așa, răspunse ea zîbind, deodată mi-a venit cheful...

Sandro tăcu și luă din nou vîslele. Acum era tare bucuros, dar îi era și tare frică. Bucuros pentru speranța de a reînnoda legăturile de care-i era atîta dor, temător să nu facă vreun pas greșit, să nu comită vreo eroare care să compromită definitiv renașterea iubirii lor. Își spuse că era ca și cum ar fi vrut să pună mîna pe un animal agil, foarte sperios, extrem de greu de prins, o șopîrlă, un fluture,

o pasăre, știind că cel mai mic zgomot poate face să dispară prada rîvnită. Nu trebuia să mai comită erori, se gîndea, trebuie să fie perfect. Între timp, continua să tragă la rame.

Trecuse deja de promontoriu și în jurul golfului, prin fața grupurilor inegale, defilau din nou cabinele aliniate. Plaja gemea de lume și în apă erau mulți, care în grupuri, care înotînd solitar. În larg rătăcea cîte-un iaht alb.

— Atunci, chiar vrei să pleci azi?! întrebă Sandro.

— Să văd... cum mă simt după prînz.

Sandro începu să vîslească din nou și femeia se întoarse ca să contemple orizontul. Sandro ar fi vrut să nu se uite la ea: dar, fără voia lui, ochii îi tot fugeau spre pupa, acolo unde stătea ea. Își încrucișase picioarele slabe și musculoase și fuma gînditoare. Spuse brusc, ca și cum și-ar fi urmat firul gîndurilor:

— Nu-mi place camera aia pe care mi-ai oprit-o... nu are apă curentă.

— Credeam că rămîi doar o zi, spuse Sandro bucuros, dar dacă stai mai mult, poți merge la un hotel... sînt multe.

— Dar locuri de plimbare sînt? Îi plăcea să meargă pe jos, alături de înot era modul ei preferat de a-și petrece timpul.

— Cîte poștești.

De-acum intraseră în golf printre cei care se zbenguiau zgomotoși în apa mică. Sandro duse barca la mal, îngrijitorul veni să-i ajute să coboare. Se făcuse tîrziu. Mulți ieșeau din apa care părea caldă și obosită sub soarele fierbinte; alții, deja îmbrăcați, urcau încetișor